

ROZJÍMÁNÍ NA PRVNÍ SOBOTU V ČERVENCI 2020

Proměnění Páně

ThDr. Sławomir Radulski SAC

Panno Maria, posloucháme Tvou fatimskou výzvu k patnáctiminutovému rozjímání jednoho z růžencových tajemství a děláme to i dnes o první sobotě v měsíci. Matko naše, věříme a doufáme, že když nás k tomu zveš, znamená to, že je to velmi důležité pro uskutečnění plánu, který Bůh chce realizovat skrze Tvé Neposkvrněné Srdce. Zveš nás a zároveň jako nejlepší a nejštedřejší z matek ihned slibuješ, že tato konkrétní, a přece nikoli nejobtížnější námaha je jedním z prvků, které právě urychlují vytoužený triumf Tvého Neposkvrněného Srdce; a že věrnost Tvé výzvě dovede každého z nás, naše srdce i celý svět k proměně.

Dnes tedy chceme vystoupat na horu Proměnění, tradičně ztotožňovanou s horou Tábor. Je to jedna z hor, na niž nás Kristus vede, když ho věrně následujeme po stopách Evangelia. Víme, že náš duchovní život je věrným následováním Ježíše na všechny hory, na nichž On sám pobýval; nejen na horu Proměnění, ale i na horu vnitřního boje čili na Olivovou horu a na horu utrpení a umučení, na Kalvárii. Následování Ježíše je věrnou cestou za Mistrem ve chvílích radosti, utrpení, námahy i slávy. Evangelista prohlašuje, že Ježíš vzal své učedníky na velice vysokou horu. Ve starověku hora byla podle přesvědčení lidí místem zjevování se Boha. Právě tam se svým učedníkům zjevil Ježíš v Božské slávě. Jeho tvář byla změněna, Jeho šat byl oslnivě bílý. Všechny tyto podrobnosti jsou spojeny s proměňujícím světlem, jež vyzařovalo z Ježíšovy postavy; zjevují Jeho božský majestát a zároveň předobrazují budoucí slávu vzkříšení. V Ježíšovi se mají naplnit všechna proroctví i zákon Staré smlouvy.

Na vysoké hoře se Ježíš proměnil v přítomnosti učedníků. Jeho vnější vzhled je znamením toho, co se událo v Jeho nitru. Svědčí o blízkosti a těsném spojení s Otcem. Podobně se měnila tvář Mojžíše, když – rovněž na hoře, na Sinaji – hovořil s Bohem. Ježíšův oslnivě bílý šat je jako zář Jeho Božství. V Kristu je všechno jasné, čisté, prosvětlené, zjevuje krásu a Boží světlo. Svatý Lukáš zdůrazňuje, že k proměnění došlo při modlitbě. Modlitba mění. Díky ní se vše může stát jasným, průzračným, čistým... Pak už není zapotřebí masek ani iluzí. Zůstane pravda o naší slabosti, ale i velikosti. To je velice důležité: to, co je

v našem životě nejdůležitější, každé správné poznání, dobrá rozhodnutí, to vše se děje v modlitbě.

Tím pochopitelnější, fatimská Paní, je veliké přání Tvého srdce udělat z nás lidi modlitby. *Modlete se, modlete se, modlete se*, ustavičně opakuješ tato slova světu a každému z nás. Pouze modlíci se srdce dokážou uslyšet Tvůj mateřský hlas a štědře na něj odpovědět. Matko, Ty potřebuješ lidi modlitby. Jen takoví mohou pomoci zachránit svět. Připomíná se zde biblická scéna z knihy Geneze, kde Abrahám smlouvá s Bohem o Sodomu a Bůh je připraven odpustit celému městu, kdyby v něm našel aspoň deset spravedlivých. Dnes se Ty, Matko, jako biblický Abrahám přimlouváš za náš svět a hledáš spravedlivé, ty, kteří mají srdce proměněné modlitbou. Panno Maria, chceme odpovědět na tuto Tvou vroucí výzvu. Přimlouvej se tedy za nás a podpírej nás svou prosbou, abychom byli lidmi proměněnými modlitbou.

Na hoře Proměnění se Kristu a apoštolům, kteří Ho provázeli, zjevují Mojžíš a Eliáš a hovoří s Ježíšem. Mojžíš je představitelem Starého zákona, byl totiž považován za zákonodárce, Eliáš je představitelem proroků staré smlouvy. Podle židovské tradice Eliáš nikdy nezemřel (byl živý vzat do nebe), naopak Mojžíš byl pohřben samotným Bohem na neznámém místě na hoře Nebo. Oba se mají objevit v mesiánské době a ohlásit blížký konec světa. Bezprostředně po Petrově návrhu se objevuje oblak zakrývající tajemné postavy a zůstává viditelný pouze Ježíš. Oblak připomíná zjevení Boha ze Starého zákona. Z oblaku přichází k apoštolům hlas Otce: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte*. (Luk 9, 35) Tato slova připomínají scénu Ježíšova křtu v Jordánu. Tam Bůh také zjevil Ježíšovo božské synovství. Odkazuje nás rovněž k události, k níž došlo pod křížem. Svědek Kristovy smrti, římský voják, setník, vyzná, že Ježíš je Boží Syn. V nejdůležitějších momentech Ježíšovy činnosti se takto objevuje potvrzení, že Kristus je skutečně Synem Boha: na začátku činnosti při křtu v Jordánu, během působení a v momentě ukřižování a smrti. Nebeský Otec Ho provázel ve všech skutcích, jež konal, i v hláсанých slovech. Výrok Boha Otce končí výzvou k poslušnosti: *Toho poslouvejte*. Takto naléhá na učedníky a spolu s nimi také na nás všechny, kteří následujeme Ježíše, abychom nezaváhali a šli za Ním i v těžkých chvílích a zejména v hodině utrpení a smrti. Když učedníci slyšeli onen tajemný hlas, velmi se vyděsili. Rozjímání této scény velice připomíná to všechno, co se před sto lety událo v malé portugalské vesnici. Třem malým pasáčkům, Lucii, Františkovi a Hyacintě se zjevuje krásná Paní. Počáteční strach se přetvořil v připravenost plnit vůli Boha, jenž je tolik urážen lidskými hříchy, jak o tom nebeská Matka dětem říkala. *Toho poslouvejte*. Tato slova důrazně promlouvala do jejich mladých a horlivých srdcí. Kolik obětí byly schopny přinést tyto malé děti!

Jak velice byla jejich malá srdce proměněna! *Toho poslouchejte*. Zdálo se, že nejsvětější Panna říká dětem: *Poslouchejte Boha*, a ony odpověděly z celého srdce připraveného vydat se a obětovat.

Toto tajemství proměnění nás také učí hledat Ježíšovu tvář. Kristus jako by na chvíli odkryl své božství před žasnoucími učedníky a ukázal jim, kým ve skutečnosti je: že není jen Mistrem a Učitelem z Nazaretu, ale že je pravý Bůh. Ale abychom v Něm spatřili Boha, potřebujeme víru.

V našem světě však můžeme potkat mnoho nevěřících nebo dokonce neznajících Krista. Maria, Tvé Neposkvrněné Srdce pro tuto skutečnost tak trpělo. Říkala jsi dětem, že tolik ubohých hříšníků míří do pekla, protože se za ně nikdo nemodlí a neodevzdává svá odříkání a oběti. Jak aktuální je tato výzva dnes, po více než sto letech od oné události. Svět, v němž žijeme, se zdá být totálně ztracen v nevěře a bludu. Co je horší, i mnozí, kteří se prohlašují za věřící, žijí v praktické nevěře. Zde už nejde jen o tzv. věřící a nepraktikující, ty, kteří svou nevíru skrývají za prázdnými slovy víry v Boha. Ještě víc se jedná o praktikující a nevěřící, ty, kteří přes konání náboženských praktik ve všedním životě v praxi nežijí vírou, kterou vyznávají. A svědčí proti nim každodenní rozhodnutí, slova, postoje a jednání: chodí do kostela, přijímají svátosti, příkladně chodí ke zpovědi, ale nevěří v dobro, poctivost, lásku a milosrdenství. I v Evangelii vidíme toto dilema: hříšní dokážou být velkodušnější a lepší než farizeové a znalci Písma. Právě na stránkách Evangelia se přece setkáváme s celníky, veřejnými hříšnicemi, marnotratnými syny a dobrými lotry, kteří jsou milosrdnější a lepší než velcí velekněží, kněží, učitelé Zákona, nebo někteří z těch, co se chodí modlit do chrámu. Ale vždyť sám Kristus odsuzuje tento postoj. Hříchy lidí, dokonce nejvíc věřících, nejsou argumentem proti dobrotě Boha ani proti tomu, že jedině sám Bůh je zdrojem dobra. Proměněný Kristus před námi odhaluje skutečný svět, ten, v němž je Bůh pramenem a světlem každé skutečnosti.

Neposkvrněná Maria, Tvé Srdce jako srdce žádného jiného člověka bylo proměněno a celé proniknuto milostí. Prosíme, veď nás k proměněnému Ježíši, aby i náš život, naše všední dny byly prozářeny světlem Krista a Jeho Evangelia. Tak často nás halí temnoty hříchu a nevěry. Kéž nám Tvá přítomnost přinese pokoj. Kéž vzdálí temnotu a vrátí zář pravého Božího dětství. Svatá Boží rodičko, přinášej nám Ježíše každý den našeho života až do dne, kdy se narodíme znovu v tomto nehasnoucím světle, jehož paprsky halily na hoře proměněného Krista i ty, kteří tam byli s Ním.